

VESMÍR

CHYBY

NEODPOUŠTÍ...

Christian Clément

TEMNÁ GRAVITACE

přeložila Tereza Hodinová

TEMNÁ

GRAVITACE

Christian Clément

TEMNÁ GRAVITACE

přeložila Tereza Hodinová

F**B****S**

© Éditions Michel Lafon, 2024, *Dark Gravity*

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Hodinová, 2026

Cover © Zhivko P. Petrov, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

978-80-277-7500-2 (pdf)

*Evě, Léonardovi a Lazarovi, bez nichž by nic
nebylo možné, a Catherine za to, že mě před
lety seznámila s literaturou science fiction.*

*„Předmětem zkoumání už není
příroda sama o sobě, ale příroda
podrobená lidskému tázání
a v tomto smyslu se zde člověk
setkává pouze sám se sebou.“*

Werner Heisenberg

První část

Jiný svět

DEN 0**Nadmořská výška: 357 km****Teplota: -139 °C****Gravitace: $g = 9,75 \text{ N/kg}$**

Andrew Scott měl mizernou náladu. Utápěl se v černých myšlenkách, a přitom jedním z mnoha oken *Kupole* pozoroval východ slunce nad zemským obzorem. Od chvíle, kdy před pěti měsíci převzal velení Mezinárodní vesmírné stanice, chodil alespoň jednou za čtyřicet hodin sledovat tuto podívanou, které se nemohl nabažit. Byla to jeho chvíle odpočinku; ale ne dnes.

První paprsky právě přestaly venku klouzat po stárnoucím trupu ISS a začaly klesat k Zemi, která měla podobu obrovské tmavé koule. Naoranžovělá hvězda osvětlovala jen tenkou vrstvu její atmosféry a tvořila po obou stranách jasně modrý oblouk. Přesně ve chvíli, kdy se objevil pruh světla, Scottovi v hlavě jako nezbytné zvukové klišé vyvstala znělka z filmu *2001: Vesmírná odysea*. Tato pasáž filmu v něm zanechala trvalý dojem, i když tomu, co následovalo, z valné většiny nerozuměl.

Na pozadí oceánů, které se dosud utápěly ve stínu noci, se náhle objevila bílá masa. Bělostný plášť lodi *Dragon III* společnosti SpaceX se vyjímal ještě zářivěji, než si Scott představoval. *Zajímavé, že Muska nenapadla odklopitelná verze*, ušklíbl se v duchu a vzpomněl si na vozidlo, které miliardář vypustil na oběžnou dráhu o několik let dříve.

Nikdy nemohl vystát všechny ty nové nabubřelé technologické magnáty, kteří se vydávají dobýt vesmír a snaží se ho proměnit v nejnovější módní turistickou destinaci, nový reklamní prostor, novou dojnou krávu.

Za jeho dětských let být astronautem něco znamenalo. Vědělo se, že jen ti nejlepší mohou doufat, že se jednoho dne dostanou blíž ke hvězdám, a všichni o tom snili, i když se to zdálo nedosažitelné.

Ale v tomto snu, který se pro něj stal skutečností, se musel vypořádat s vpádem téhle „pitomé maškarády“ plné nafoukaných turistů, kteří zaplatili za letenku majlant a přišli se na stanici chovat jako stádo pitomců. Na jeho stanici. A k dovršení všeho jim musel ještě poklonkovat. NASA měla v téhle věci jasno a Stanson zdůraznil, že posádka je musí vřele přivítat. „Celá posádka,“ prohodil na jeho adresu. Znal ho dobře. Potřebovali tenhle vítaný přivýdělek na financování svých programů a Scott to musel vzít na sebe. Stanson mu nakonec zasadil ránu z milosti, když dodal, že přijedou natočit televizní pořad o životě ve vesmíru s názvem „Lost in space“. *Proboha, jak přišli na tak debilní název?* Musel se přestat užírat a tu podívanou si užít. Do záchytného manévru zbývalo jen pár minut.

Světlo pod ISS se konečně dotklo Tichého oceánu, který se rozprostíral dole ve své nádherné modři. Kolem pomalu plulo jen pár řídkých bílých mraků, zahalovalo velkolepou krajinu a poněkud stíralo rušivou přítomnost *Dragona III*, který plul rychlostí ISS v dokonale synchronizovaném vesmírném baletu. Impozantní kapsle vypadala v barevné prázdnotě téměř nehybně a vyvolávala dojem, že se v pozadí otáčí Země. Navzdory své nechuti přivítat turisty si velitel nemohl nepřiznat krásu tohoto okamžiku.

„Velitel Scott se dostaví na můstek své admirálské lodi. Velitel Scott,“ oznámil jemný a vlídný ženský hlas, podobný hlasu letištní stevardky. Přes reproduktor interkomu upevněného nad hlavou Scott okamžitě rozpoznal Tracyin humor a smích posádky v pozadí. Povolil trochu čelist a pousmál se nad tímto pokusem zmírnit značně napjatou atmosféru, která kvůli jeho špatné náladě vládla v posledních dnech na celé stanici. *Má pravdu*, pomyslel si Scott, *je lepší si z toho dělat legraci*.

Velitel, odhodlaný přistoupit na tuhle hru, stiskl přepínač.

„Všem členům posádky. Hovoří váš velitel. Blíží se srážka s nepřátelskou lodí. Všichni na bojová stanoviště. Za deset vteřin se teleportuji na řídicí můstek,“ oznámil Scott a přinutil se k hlubšímu, vážnému tónu.

Z otevřených modulů stanice zaslechl smích a vlivem tohoto skromného úspěchu se trochu uvolnil. *Možná to nakonec dopadne dobře*, pomyslel si. *Všechno záleží na tom, jak se k věci člověk postaví. Sergej mi to opakuje celkem často.*

Naposledy pohlédl na blížícího se *Dragona III*. *Víc než padesát metrů. Je čas.*

Scott se chytil hliníkové rukojeti na kruhové přepážce a vysoukal se ze stísněného prostoru. Protáhl se v beztláčeném stavu středem modulu *Tranquility*, otočil se, dokonale kontrolovaným pohybem se znovu postavil na nohy a pak se vznesl doprostřed místnosti. Pomocí dlouhých modrých madel rozmístěných na stěnách se vydal k modulu *Destiny*. Po poslední otočce doleva spatřil své tři kolegy, jak se vznášejí před řadou notebooků, které měli připevněné před sebou. Všichni otočili hlavy a přivítali ho širokým úsměvem.

Jak postupoval směrem k nim, uvědomil si, že končící Mise 77 byla dobrá, třebaže pro jeho starého přítele Sergeje, který se chystal odejít do důchodu, poslední. Scott přijde na řadu za necelé dva roky. Strávili bok po boku ve vesmíru tolik času, že už ani nedokázal spočítat, kolika misí se společně účastnili. Zcela jistě mu bude scházet jeho neustálá žoviálnost a ruský přízvuk. Scott pocítil nádech nostalgie při pomýšlení, že tato éra končí a bere s sebou i určitou část dobývání vesmíru, která se v digitálním věku stala zastaralou. Jeho pohled na okamžik spočinul na změti pokrývající omšelé stěny modulu *Destiny*, podobající se všem ostatním na ISS. Staré kamery připevněné gumičkami, odevšad trčící kabely, staré počítače IBM držící pohromadě pomocí kousků suchého zipu přilepených k plastu; všechno kolem mu najednou připadalo zchátralé.

„Velitel se právě zhmotňuje na můstku,“ oznámila Tracy a zadržovala chichotání.

Široký úsměv a jiskřivé oči mladé ženy nepozorovaně zahnal ly Scottův splín.

„Dobře, uznávám, že to bylo docela vtipné,“ začal Scott. „Díky za tu malou mezihru.“

„Pane, nemáte zač, pane!“ vyštěkla Tracy typickým stylem odílů Navy Seal.

„Pohov, vojáku,“ uzavřel Scott a přistál vedle ní.

Stiskl tlačítko interkomu, aby přes reproduktor slyšel komunikaci se Zemí.

„Cíl se otočil o jeden stupeň. Vyrovnání téměř dokončeno,“ oznámil Fjodor do mikrofону na přilbě, zatímco na obrazovce sledoval černobílý obraz blížícího se *Dragonu III*. „Dvě vyrovnané značky.“

„Tady Mission Control Center,“ ozýval se klidný, vzdálený hlas pozemního operátora. „*Dragon* je nyní vzdálen méně než padesát metrů. Závěrečný manévr k dokončení vyrovnání s cílem dokování.“

„Rychlost přibližování: 0,2 metru za sekundu,“ upřesnil Fjodor.

Při pohledu na mladého Rusa – krátce ostříhaného, hladce oholeného, v bezvadném leteckém obleku – hluboce soustředěného na manévr, který byl koneckonců zcela automatizovaný, Scotta napadlo, že nová generace není zas tak nedůsledná, jak by býval myslel. Fjodor byl profesionál takového kalibru, s jakým se za svou kariéru setkal jen zřídka, třebaže Scotta v jednom kuse otravoval svým „velkým Ruskem“. S tak schopnými a výkonnými lidmi, jako byl on a Tracy, byla příští posádka navzdory všemu zajištěná.

„*Dragon III* volá ISS, tady kapitán Gordon, ukotvení přesně za čtyři minuty a třicet čtyři vteřin. Všechno jde perfektně. Teď už jen připravte skleničky; vezeme vám šampaňské jako dárek od SpaceX! Francouzské šampaňské,“ dodal zvesela.

Tracy se otočila k veliteli a vypadala ustaraně.

„No, budou na stanici jen čtyřiaadvacet hodin,“ zavrčel Scott a zaťal zuby. „Takže jim dopřejeme jejich malou podívanou, a hned jak odejdou, vrátíme se k normálnímu životu.“

„To říkáš nám?“ smál se mu za zády Sergej.

„Ano, správně! Rozumíme si,“ podotkl podrážděně Scott, kterému se vmžiku vrátila špatná nálada.

„Co mu mám odpovédět?“ zeptala se Tracy.

„Pravdu! NASA zakazuje na palubě ISS veškeré alkoholické nápoje!“

Tracy nechala uplynout pár vteřin a pak stiskla přepínač.

„Velitel Scott vám srdečně děkuje, kapitáne, ale my budeme používat spíše brčka než skleničky.“

Scott mírně otráveně zavrčel. Tracy mu s oblibou dávala podobné lekce společenského chování, aniž by o něco žádal.

„Samozřejmě! Při nepřítomnosti gravitace je to logické,“ ospravedlňoval se kapitán Gordon.

„Blíží se kontakt a připojení k I__,“ zahájil hlas pozemního operátora.

„Mission Control, špatně vás slyším. Můžete zopakovat poslední zprávu?“ zeptal se Fjodor s hlavou nakloněnou ke konzoli kvůli několika rutinním kontrolám.

„Tady Mis__ __trol __ton, ten __ nic ne __...“

„Mission Control, přerušujete se. Slyšíte mě?“

Zatímco Fjodor prováděl proceduru a hledal případné anomálie, jeho pohled upoutala kontrolní obrazovka.

„*Dragone III*, vychylujete se z kurzu, mám vyrovnanou jen jednu značku. Můžete zkontrolovat své údaje?“ zeptal se s naprostým klidem.

„Tady je všechno v pořádku, ISS. Jestli je nějaký problém, myslím, že se týká spíš vašeho...“

„*Dragone*, jeden z vašich RCS vypověděl službu. Mám zarovnaných nula bodů,“ přerušil ho Fjodor úsečně.

Tracy se okamžitě narovнала a přepnula komunikaci na první kanál.

„Mission Control Houston, tady ISS, slyšíte mě? Mission Control Houston, můžete potvrdit údaje o letu *Dragona*? Mission Control Houston, slyšíte mě?“ začala Tracy opakovat stále dokola, aniž by se jí dostalo odpovědi.

Jasně! Tohle nemohlo dopadnout dobře, pomyslel si okamžitě Scott a naklonil se, aby viděl na obrazovku.

Příď lodi na videozáznamu se rychle vychylovala z vytyčené linie. V přední části *Dragona III* se letmo ukázal trojúhelníkový proud plynu, značící zažehnutí druhého řídicího motoru. Velitel uchopil sluchátko vznášející se před konzolí na konci zamo-
taného drátu.

„Kapitáne, co to sakra děláte? Okamžitě přejděte na autopilota!“ soptil Scott.

„Jsme v režimu autopilota. Ničeho jsem se nedotkl,“ odpověděl Gordon po několika vteřinách.

„Přibližovací rychlost: 0,3 metru za sekundu, zvyšuje se,“ oznámil Fjodor se stále stejnou ledovou odměřeností.

Zatímco se Tracy snažila spojit s pozemním týmem, Fjodor procházel čím dál chaotičtější letové údaje *Dragona*. Scott se snažil analyzovat situaci, která začala být znepokojivá. Měl málo času a všichni čekali na jeho rozhodnutí.

„RCS na pravoboku spustit. Rychlost přibližování: 0,4 metru za sekundu, zvyšuje se. Vzdálenost: 38 metrů,“ pokračoval Fjodor.

Ta ztracená loď se vymkla kontrole. Scottovi se v hlavě kupily informace. Mohlo jít pouze o technický problém s kapslí *SpaceX*. *Za to všechno může ta umělá inteligence, která všechno řídí. Vždycky jsem říkal: méně součástek, méně poruch.* Při chybějící letové asistenci se Scott rozhodl jednat.

„Sergeji, aktivuj Canadarm,“ nařídil.

Sergej bez dalšího dohadování opustil modul.

„Kapitáne Gordone, okamžitě přepněte na ruční ovládání a ničeho dalšího se prosím nedotýkejte,“ oznámil Scott pevně do sluchátka.

„Ale veliteli...“ začal Gordon.

„Teď, kapitáne!“ zahřměl Scott.

„Fjodore, podávej mi informace o pětce co nejčastěji. Tracy, pokračuj,“ nařídil Scott a opustil modul.

„Ruční ovládání *Dragona* aktivováno,“ oznámil vzápětí kapitán Gordon.

Velitel Scott se schoulil do úzkého kruhového prostoru *Kupole*. Naučeným gestem uchopil dva joysticky po své pravici a na reproduktoru přepnul ATU¹.

Fjodorův pevný hlas nepřestával vysílat informace o přibližování.

Jedním z postranních okének viděl Scott *Dragona III*, jak míří k ISS, naprosto vychýlený z dráhy. Příď lodi byla nakloněná na jednu stranu a odkrývala kruhový navigační systém, který pravdivě poblikával.

Sakra! Tak tohle je fakt v háji.

Scott spustil joysticky kvůli převzetí kontroly nad vnějším robotickým ramenem stanice. Zkontroloval tři LCD obrazovky nad sebou, aby se ujistil, že Canadarm reaguje správně.

No tak! Dělej! Dělej! Čas, během něhož se obrovská bílá trubice s několika kulovými klouby spustila dolů a začala se rozkládat, se zdál nekonečný. Scott se zlobil sám na sebe, že nenastavil Canadarm ještě před přibližovací fází, jak to dělával v dobách, kdy nebylo všechno automatizované.

Ale kdo by předpokládal takovýhle průser při obyčejném připojování?

„Vzdálenost: 26 metrů. Rychlost přibližování: 0,4 metru za sekundu. Zvyšuje se.“

Scott stiskl oba joysticky na doraz. Bílá robotická paže se rozevřela a natáhla se doprostřed prázdná jako ruka natažená k lodi SpaceX. Ta byla stále ještě mimo dosah.

„Vzdálenost: 19 metrů. Rychlost přibližování: 0,4 metru za sekundu. Zvyšuje se.“

Zatímco velitel upravoval polohu ramene na trajektorii *Dragona III*, Sergej stanul tiše vedle něj. Jeho přítomnost vrátila Scottovi sebedůvěru. Věděl, že Sergej udělá přesně to, co je třeba, ve správný čas, aniž by ho o to musel žádat.

1 ATU je komunikační konzole, která umožňuje komunikovat se Zemí prostřednictvím čtyř různých kanálů, přičemž kanál 5 se používá pro vnitřní komunikaci, a to prostřednictvím všech stanic ATU rozmístěných v několika modulech ISS.

Těsně předtím, než *Dragon* narazil na konec ramene Canadarm, Scott zatáhl za joystick směrem k sobě. Rameno se začalo pohybovat dozadu podle toho, jak kapsle postupovala vpřed. Přesto Scott a Sergej ucítili, jak řídicí stanicí projel tupý, vzdálený náraz.

Kolem hlavice letounu v kosmickém vzduchoprázdnu tiše zavířily drobné bílé úlomky. Scott zatnul zuby a snažil se co nejlépe odhadnout, jak velký odpor bude muset klást proti lodi, aby se kulové čepy nerozbily.

„Vzdálenost: 10 metrů. Rychlost přibližování: 0,3 metru za sekundu. Klesá. Nula bodů zarovnáno.“

Zdálo se, že *Dragon III* je na pokraji srážky se stanicí. Velitel mírně uvolnil joystick, aby zvýšil tempo brzdění.

„Vzdálenost: 6 metrů. Rychlost přibližování: 0,2 metru za sekundu. Klesá.“

Skrz lichoběžníkové okno Scott viděl, jak přední část *Dragonu* začíná mizet za válcovou stěnou modulu *Tranquility*.

Tohle se nikdy nepodaří.

Scott zcela uvolnil ovládací páku a čekal, že uvidí, jak se Canadarm tříští na tisíc kousků. Fjodorův hlas vůbec poprvé přerušil své litanie a těch několik vteřin ticha desetinásobně zvýšilo Scottovy obavy.

„Vzdálenost: 3 metry. Rychlost stabilizována. Nula bodů zarovnáno,“ pokračoval Fjodor. „Poslední manévr k vyrovnaní cíle připojování.“

Scott se otočil k Sergejovi a oddechl si úlevou. Na čele ucítil několik krupějí potu.

„Tohle se ještě nikdy nepodařilo!“ uzavřel Sergej a nervózně se usmál.

S pohledem upřeným na obrazovky se velitel rychle vzpamatoval a dokončil navádění *Dragonu III* do doku.

„A doufám, že už to nebudu muset nikdy opakovat.“

„Cíl se blíží ke středu kříže. Dva body zarovnány. Rotace dva stupně,“ oznámil Fjodorův hlas.

„Každopádně ti můžu říct, že tenhle mizerný kapitán to ode mě schytá,“ pohrozil Scott.

„Zatím vlastně nevíme, co se stalo. Gordon s tím možná nemá nic společného.“

„Konečné přiblížení rychlostí 0,1 metru za sekundu. Tři body zarovnány. Cíl je nyní uprostřed kříže.“

„Jen nepovídej. Všichni tihle soukromí astronauti tráví víc času na obálkách časopisů než při výcviku. Tohle je výsledek.“

„My jsme taky byli na obálkách časopisů.“

„Čtyři body zarovnány. Kontakt potvrzen. Zachycení potvrzeno. *Dragon III* dosáhl stanice. Připojení probíhá v 15:58 UTC minus šest. Gratuluji, veliteli!“ uzavřel Fjodorův hlas z reproduktoru.

„Neměli jsme na výběr,“ odpověděl Scott.

„Možná, že neměl na výběr ani on.“

„Myslíš si, že se na mě budou zlobit za to poškrábání laku?“ ušklíbl se Scott.

Když se setkali s Tracy a Fjodorem u konzole kvůli podání hlášení, Scott mohl jen konstatovat, že se Zemí se stále nedá spojit. Ať se snažil sebevíc, hledal vysvětlení, opakoval postupy, kolikrát chtěl, všechno vypadalo, že funguje normálně.

„To přece nedává smysl!“ zuřil Scott. „Komunikace vypadává a tahle zatracená mašina si dělá, co se jí zachce; co se to tu sakra děje?“

Scott popadl sluchátko před konzolí.

„Kapitáne Gordone, měl jste možnost zkontrolovat naváděcí systém?“

„Diagnostický přístroj nám nic neukázal, veliteli. Na *Dragonu* nejsou hlášené žádné závady. V tuto chvíli nemám pro nekontrolované chování systému žádné vysvětlení,“ odpověděl Gordon.

„Rozumím. Hledejte dál, než budete moci vystoupit na stanici. Musíme bezpodmínečně pochopit, co se stalo,“ uzavřel Scott.

„Veliteli Scotte!“ ozval se za jeho zády vyděšený hlas.

Scott se spolu s ostatními otočil ke spodní části modulu a uviděl, jak se z něj vynořuje profesor Nakano. Vznášel se uprostřed

hluboké chodby, jejíž stěny byly posety přístroji a kabely. Brzy po něm se v jiném otvoru objevila jeho kolegyně klimatoložka.

Scott, který znal obvyklý klid a zdrženlivost japonského vědce, v tom viděl nový důvod k obavám. Profesor se s obtížemi zastavil na úrovni skupiny, což byl důsledek špatně zvládnutého odrazu v beztlákovém stavu stanice.

„Veliteli Scotte, zdá se, že se děje něco zcela mimořádného,“ řekl vyděšeně s výrazným japonským přízvukem.

„Uklidněte se, Kime, představte si, že o tom víme,“ mírnil ho Scott.

„Jak to? Ne, myslím, že nemluvíme o tom samém. Zaznamenal jsem v laboratoři nějaké velmi podivné údaje,“ odpověděl Kim, když tu ho přerušilo pronikavé pípání.

Sergej přeletěl místnost a zastavil se před notebookem umístěným o kousek dál. Několikrát uhodil do klávesnice. Zvuk, který jim pronikal ušními bubínky, ustal.

„Proč se orbitální alarm spustil právě teď?“ zeptal se Scott.

„Nechápu to. Před chvílí jsme polohu stanici zvýšili,“ poznamenal znepokojeně Sergej.

„Nemůže to souviset s příletem turistů?“ pídil se Scott.

„Něco se děje i v atmosférických vrstvách,“ dodala klimatoložka, která vypadala stejně znepokojeně jako zbytek posádky. „Bezodůvodně dochází k velkým pohybům nebývale rozsáhlých vzduchových mas.“

„Při vší úctě, doktorko Blanchardová, nemyslím si, že je ideální doba na rozpravy o počasí,“ rýpl si Scott, rozčilený jejím přerušením, které považoval za nevhodné.

Nicole Blanchardová nad velitelovou povýšeností úplně ztratila řeč.

„Každopádně to nevysvětluje, proč opouštíme oběžnou dráhu!“

„Rád bych věděl, jak je možné, že jsme za tak krátkou dobu ztratili tolik výšky,“ vložil se do hovoru Fjodor.

„To musí být chyba v přístrojích,“ opáčila Tracy. „Jen ještě nevíme, kde ji hledat!“

„To už je nějak moc poruch, ne?“ zapochyboval Scott.

„Ne! Vy tomu nerozumíte,“ pokračoval profesor Nakano svým pomalým, klidným projevem, který Scotta ještě nikdy tak nerozčiloval. „Právě to jsem vám chtěl sdělit. Neztratili jsme výšku, právě naopak. Nabíráme ji. Vzdalujeme se od Země!“

Celá posádka zůstala zírat na Kima, který se tvářil velmi vážně.

„Profesore! Dobře víte, že je to fyzikálně nemožné!“ vykřikl velitel Scott.

2.

DEN 1

Nadmořská výška: -6 m

Teplota: 13,5 °C

Gravitace: $g = -2,12 \text{ N/kg}$

Jakmile přišel k sobě, sevřel ho krutý chlad. Takový, který pronikal jeho nehybnými končetinami jako ledový proud, šířil se mu tělem a způsoboval nekontrolovatelný třes.

Instinktivně se pokusil přitáhnout nohy k hrudi a obtočit kolem nich ruce, ale už je necítil.

Kolik hodin jsem byl v bezvědomí?

Věděl, že měl zase záchvat, ale jediné, co si pamatoval, bylo vlastní jméno: Jack Doyle. *No, alespoň něco!*

Postupem času se Jack naučil zvládat své epileptické záchvaty i krátké ztráty vědomí, které po nich občas následovaly, ale tentokrát to bylo jiné.

Když se probudil, hemžilo se kolem něj většinou hodně lidí, nebo se probral v tlumené bělosti nemocničního pokoje. Ale tady nic; i když bohužel ne tak docela.

Nejdřív se musel uvolnit. Jeho smysly postupně přicházely k sobě, tak jako obvykle.

Pohyboval konečky prstů a přitom se snažil pochopit neobvyklý a znepokojivý ruch kolem sebe. V prostoru, který si představoval jako velký a prázdný, se ozývaly zvuky vody; zdálo se, že zvenčí přichází tlumené, vzdálené dunění; silný odér benzínu a nafty se mísil s pachem spáleného plastu a vyvolával v něm nepříjemný pocit nevolnosti.

Relativní klid tohoto místa, jež nedokázal identifikovat, náhle přerušilo ostré zaskřípění. Bylo načase pokusit se otevřít oči.

Po několika vteřinách zachvátila Jacka panika. Nevěděl, jestli má oči otevřené, nebo zavřené: obklopovala ho naprostá čern. Zdálo se, že po nicotě jeho kómatu následuje temnota slepoty. Z této náhlé úzkosti v sobě načerpal novou energii a podařilo se mu usměrnit své síly ke znovunabytí určité kontroly nad svým tělem. Převrátil se na bok a opatrně se schoulil do fetální polohy. Okamžitě ucítil, jak se pod ním vlní tekutina, v níž ležel. *Snad je to jen voda*, pomyslel si, když vdechl pach benzínu.

Stále nebyl schopen vstát, a tak jen v duchu shromažďoval vjemy, aby se pokusil pochopit, kde se nachází. Voda, chaotické zvuky venku, pach spáleniny; první myšlenka, která ho napadla, byla, že je v podpalubí potápějícího se parníku, který předtím vzplál uprostřed bouře. Bylo to absurdní. *Co bych dělal na parníku?*

V naprostém zmatku měl náhle dojem, že mezi nevysvětlitelnými zvuky vyplňujícími tmu zaslechl volání. Znehybněl, aby lépe slyšel. Pak nechal těžkou hlavu klesnout zpátky do louže v přesvědčení, že ho ošálila jeho představivost. *V téhle díře mě nikdo hledat nebude*. Tahle poslední myšlenka mu vnukla další možnost; byl na dně nějakého velkého ropného vrtu, který téměř vyschl, a zemětřesení způsobilo venku požáry kvůli unikajícímu palivu. *Ne! Tak dost! To je ještě větší blbost než ta tvoje historka s lodí!*

„Romaine!“ ozval se z dálky ženský hlas. Tentokrát si byl Jack jistý, že tam někdo je. Chtěl hned začít křičet o pomoc, ale z jeho úst nevyšel žádný zvuk. Zkusil to znovu, ale marně; další volání se ozvalo z větší blízkosti.

Zorné pole mu krátce proťal záblesk světla, který okamžitě zmizel. Po několika vteřinách se znovu objevil a osvětlil dveře ve tmě. Jack pocítil téměř euforickou úlevu, že neztratil zrak. Ale to, co vypadalo jako paprsek pochodně, se už vzdalovalo od otvoru. Světlo sláblo, až zhaslo a odneslo jakýkoli příslib pomoci.

Jen žádnou paniku.

Počkal několik vteřin, aby sebral poslední zbytky sil.

„Tady!“ zakřičel náhle Jack chraplavým hlasem, po němž následovalo dlouhé ticho.

Po nekonečných vteřinách naděje smíšené s úzkostí uviděl, jak se v mihotavém světle znovu vyrýsoval rám dveří.

„Romaine?“ ozval se nedaleko ženský hlas.

„Tady!“ zopakoval slabě.

Jack zvedl hlavu k otvoru právě ve chvíli, kdy paprsek lampy dopadl přímo na něj. Očima a mozkiem mu projela ostrá bolest, která ho donutila otočit tvář do louže.

„Promiňte!“ omlouval se hlas s nádechem zklamání.

Paprsek se vzdálil a Jack se mohl znovu podívat ke stropu. Pod bílou svatozáří čelovky rozeznal neurčitou siluetu stojící na okraji prázdnoty.

„Jste tu sám?“ zeptala se žena chladně se silným francouzským přízvukem.

Otáčela hlavou na všechny strany, aby si prohlédla celý prostor.

„Myslím, že ano. Nevím,“ odpověděl Jack.

„Jste zraněný?“

„To nevím. Opravdu nevím.“

„Moc toho tedy nevíte!“ řekla netrpělivě.

„To je fakt!“ konstatoval ironicky Jack a uvědomil si, že tahle žena s ním zřejmě nemá moc soucitu.

„Jak se jmenujete?“

„Jack, Jack Doyle,“ odpověděl, když na něj opět zazářilo bílé světlo a poselo tekutý povrch blyštivými odlesky, které se mu vlnily před očima.

„Dobře, Jacku! Vyřídíme to rychle. Já jsem Hélène. Můžete se postavit? A neříkejte mi, že nevíte: prostě to zkuste!“

„Nedělám si z vás legraci!“ pokusil se Jack o vtip a hlas se mu trochu vrátil.

Následovalo tíživé ticho, kdy si uvědomil, že prolomit ledy bude těžké.

„Ano, myslím, že se dokážu pohnout.“

Jack se pokusil vstát. Všechny klouby ho bolely jako čert.

„Dobře! Tak si pospěšte! Spouštím k vám provaz s velkou smyčkou, který si dáte pod paže. Rozumíte, Jacku?“

Jack se postavil na nohy snáze, než si představoval. Látka promočené košile se mu lepila na kůži. Přepadlo ho další nezadržitelné chvění. Bolestivě zvedl hlavu a snažil se zahlédnout tvář skrytou za světelnou září o několik metrů výš. *Jestli má u sebe lano, pak tahle žena musí být členkou záchranného týmu nebo hasičského sboru*, pomyslel si.

Ve tmě se ozvalo druhé prasknutí.

„Výborně. Teď si budete muset pospíšet. Možná to už dlouho nevydrží.“

„Potápíme se?“

„Potápíme? Vy jste ale vtipálek, Jacku,“ odpověděla Hélène, kterou ta představa zřejmě pobavila. „Ale ano, dalo by se to tak říct!“

Jack ve tmě zahlédl, jak se několik metrů před ním spouští lano a tvoří malou hromádku na zemi u paty betonové stěny.

„Bude vám to připadat divné, ale...“

„Poslyšte, Jacku, posledních čtyřiaadvacet hodin mi už nic divného nepřipadá,“ přerušila ho Hélène. „Opravdu nemáme čas se tu dohadovat. Takže buď se hned teď chopíte toho provazu, nebo vás tu nechám.“

Prostorem okolo najednou projel nezvyklý praskavý zvuk.

„*Et merde!*“ vykřikla Hélène.

Když Jack uslyšel jedno z mála slov, která v tomto jazyce znal, byl si jistý, že je to Francouzka. Toto zjištění ho ještě víc zmátlo, když tu ucítil, jak se mu pod nohama zatřásla zem. Kaluže se začaly chvět a uvolňovaly množství kapek vody, které se na okamžik vznesly nad hladinou a utvořily malé kuličky, jejichž tvar se pomalu měnil. Jack zůstal jako uhranutý zírat na ty podivné tekuté kuličky, které pomalu padaly zpět. Nedokázal pochopit, co vidí. Jeho pozornost náhle odvedla trhlina, která se před ním rychle rozevírala.

„Jacku, to lano!“ vykřikla Hélène. „Chyťte se ho! Hned! Odtrhává se to!“

Všude kolem Jacka se mísil zvuk praskajícího betonu s naříkavým skřípěním vyrváváného kovu. Prasklina se pod extrémním

tlakem roztáhla a změnila se v mezeru, která propustila zvenčí namodralé světlo soumraku. Před Jackovým očima se objevilo podzemní parkoviště, v němž se nacházel. Kam až dohlédl, leželo na střechách množství aut, všechna čtyři kola ve vzduchu. Prasklina se rozšířila ještě víc a obklíčila Jacka ze všech stran. Dovnitř se dral prudký, studený vítr. Když Jack obrátil hlavu k Héléne a užaslým pohledem prosil o vysvětlení, postava mu velkými gesty lanem naznačovala, aby se chytil. Stále křičela, ale on už ji vlastně neslyšel. Zvuky se ztlumily, vzdálily, přehlušilo je pronikavé pískání. Všechno jako by se zpomalilo.

Jack nereagoval, jen sledoval, jak se od něj Hélène spolu se stropem vzdaluje a jak se stočený provaz rychle odvíjí od podlahy. Ten pohled v něm vyvolával zvláštní dojem, jako by sledoval film pozpátku.

Vyкроčil vpřed jako stroj uprostřed toho nevysvětlitelného chaosu, ale to už před ním stoupala do výšky smyčka, kterou Hélène připravila na konci lana. Brzy bude mimo jeho dosah. Jako by mu tento poslední obraz najednou vrátil vše do správné perspektivy a on si uvědomil, že zároveň s tím, jak se mu pod nohama hroutí parkoviště, on sám padá.

V posledním záchvěvu energie se vrhl hlavou a rukama do smyčky, která už mu téměř unikla. Vnímál, jak se spojení napíná a zastavuje jeho pád s mnohem menší silou, než očekával. Cítil se lehce a podivně málo vnímal, jak se lano zařezává do tenké látky jeho promočené košile.

Na druhém konci provazu, o nějakých patnáct metrů výš, ho s neskutečným úsilím držela na délku paže ta žena. Po posledním sténavém zvuku se obrovské parkoviště odtrhlo a pomalu se pod jeho nohama propadávalo spolu s desítkami převrácených aut.

Jack visel ve vzduchu a zmítaly jím strašné poryvy větru. Stovky metrů pod jeho klimbajícím nohama se propadala obrovská obdélníková konstrukce budovy v nekonečném pádu a nechávala za sebou ve víru kroužit několik vozidel.

Jak se parkoviště vzdalovalo, odhalovalo Jackovým vyděšeným očím vrstvu mraků o několik kilometrů níže. Po obou stranách

pod ním se až k obzoru rozprostíralo toto vzdouvající se moře. Skrz chomáčovitou vrstvu stoupala podivná namodralá záře a ve svém jednobarevném světle odkrývala apokalyptickou nicotu, která ho obklopovala. Jackovi to vyrazilo dech. S obavami vzhlédl a uviděl zemský povrch, který se nad ním rozprostíral jako nepravděpodobný, ale velmi skutečný strop.

Všude kolem visela ve vzduchu nekonečná řada budov. Celé čtvrti byly v plamenech. Skrze změť utržených trubek, z nichž se rozlévala voda, pokroucených betonových výztuží a potrhaných elektrických drátů visících ze základů, které ještě držely, zahlédl Jack v oranžovém světle zuřících požárů skleněný mrakodrap, který stále svítil v noční tmě. Budova visela uprostřed tohoto obrazu smrti a zkázy a její vrchol směřoval k mrakům pod ní. Její vysoká světlá silueta, obklopená troskami, vypadala, že neutrpěla žádné škody, jako by ji chaos chtěl ušetřit.

Náhle se okna v prvních patrech roztříštila. Obrovská budova rázem potemněla. Mrakodrap se odpoutal od země jako startující raketa a zahájil nezvykle pomalý, postupně se zrychlující pád. Jack sledoval, jak se stavba vzdaluje do prázdna a noci, dokud nezmizela v mlze, tak jako před několika vteřinami parkoviště.

Ze samého středu této dantovské scény, jejíž rozměry a význam byly zcela mimo jeho chápání, viděl Jack další budovy, které od něj odlouvaly do všech stran. Některé se rozpadly na prašné trosky, které okamžitě smetly poryvy větru; jiné zůstaly dokonale neporušené, dokud tiše nezmizely v mracích; další se pod nárazem rozlomily na dvě části a zahájily množství samovolných rotací. Místy bylo vidět menší budovy stále připoutané ke stropu, jenž byl pro Jacka pořád ještě neskutečný, které tvořily několik zázračných ostrůvků uprostřed trosek.

Pak Jack ucítil škubnutí lana, které ho táhlo vzhůru, a vzhlédl k Héléne. Nevěřicně se zažíval na ženu, která ho táhla nahoru jen silou svých paží. *Přece nemůže být tak silná!* divil se. Nakonec, tváří v tvář této kumulaci absurdních představ, dospěl k závěru, že se mu to nejspíš jen zdá. Téměř jistě byl stále v bezvědomí

nebo v hlubokém spánku. *Tohle všechno přece není možné!* snažil se přesvědčit sám sebe.

Přesto, když se Héléne podařilo vytáhnout ho nahoru a posadit ho před sebe na podlahu, cítil, jak ho oběma rukama drží za hlavu a něco křičí, aby ho přiměla zareagovat. Ale zvuky byly stále tlumené, ponořené do apatického limbu jeho šokového stavu. Paprsek čelovky ho oslňoval a bránil mu vidět víc než jen kradmé střípky Helenina obličeje: špínu na tvářích, za níž bylo možné rozeznat jemnou sametovou kůži; tmavě hnědé oči, které zářily živým, odhodlaným pohledem; na spodním rtu malou řeznou ranku s trochou sražené krve; hnědé vlasy rozcuchané větrem.

V záplavě těchto uklidňujících obrazů se Jack nechal příjemně unášet do nevědomí, když vtom ho z letargie probudila bolestiváacka. Všechny zvuky se rázem vrátily. Stáli uprostřed vichřice, která hvízdala z propastné prázdnoty vedle nich.

„Teď není čas na to, abyste omdléval!“ zakřičela na něj Héléne příkře. „Musíme se vrátit nahoru, než se všechno zhroutlí. Držte se mého batohu. Je to jasný, Jacku?“

Nestačil odpovědět, ale Héléne už se otočila, na zádech velký horský batoh. Bez přemýšlení popadl dva z mnoha popruhů všitých do látky. Jen co se postavil zpátky na nohy, pocítil, jak ho ruce doslova táhnou v rytmu Helenina postupu dlouhou chodbou, v níž se rozléhaly jejich kroky. Jacka přepadl stejný pocit lehkosti, jaký zažil, když visel ve vzduchu. O něco dál začali stoupat po svahu tak strmém, že ztratil rovnováhu. Zachytil se batohu a pevně ho svíral. Héléne mu přikázala, aby se postavil. Jack se snažil soustředit. Udivilo ho, s jakou lehkostí zdolávali prudký svah i přes to, že Héléne používala horolezecké lano, které se táhlo podél stěny, upevněné skobami zatlučenými do betonu. Ve svitu Héléniny čelovky rychle pokračovali po něčem, co vypadalo jako schodiště mezi patry. Pak si Jack všiml schodů na stropě. Ten absurdní detail mu kradmo připomněl nemožné architektury Escherových kreseb a připadal si tak ztracený, že se mu skoro chtělo smát.

Na batohu, který mu bránil ve výhledu, byl vedle dokonale smotaného různobarevného horolezeckého lana přípevněně cepín. Na druhé straně na sebe s řinčením narážela řada hliníkových karabin. Všechno vybavení bylo nové a pořád na něm visely cenovky, které se třepotaly ve vzduchu. Vpředu cvakaly podrážky Francouzčiných velkých horolezeckých bot, které byly rovněž nové. Jack přestal hledat vysvětlení pro něco, co žádné vysvětlení mít nemohlo, a při tomto výstupu na neznámý vrchol se nechal poslušně táhnout

Tři, čtyři, pět pater. Na tomto místě, kde se všechno zdálo být vzhůru nohama, Jack zcela ztratil pojem o tom, co se děje. Překračovali zhasnutá světla, kabelové vývodky, z nichž se uvolnily elektrické dráty, trubky a cedule označující východ nebo směr metra, zatímco na stropě se dál vzhůru vinulo schodiště.

Na posledním podlaží se Hélène konečně zastavila a dopřála Jackovi oddech. Odložila tašku a vytáhla provaz, který jim pomohl po schodech nahoru. Pevným, přesným pohybem smotala lano do dlouhých, rovných smyček a mlčky pozorovala Jacka.

Ten se opíral o zeď a postupně získával kontrolu nad svým dechem. Ledové poryvy ustaly a vzduch se během jejich výstupu po schodech oteplil. Ačkoli mu byla stále nesmírná zima, cítil, že jeho podchlazení mírně polevuje. Všiml si, že Hélène má na sobě horolezeckou bundu a kalhoty jako na vysokohorskou túru. Její červenošedé oblečení vypadalo nenošené, stejně jako celá výbava, i když bylo místy zašpiněné.

„Máte zatraceně dobré vybavení!“ konstatoval Jack a snažil se navázat první kontakt.

„Vy víte něco o horolezeckém vybavení?“

„Tak trochu. O víkendu se se svým klubem věnuji áčkovému lezení.“

„Aha!“ odpověděla Hélène. Nezdálo se, že by ji jeho pokus o rozhovor nějak zaujal.

Dokončila přípevňování lana ke svému obrovskému batohu a nasadila si ho, jako by nic nevážil. Zhasla čelovku, strčila ji do kapsy na bundě a pokračovala v odhodlané chůzi ke druhému

konci chodby, z níž zářilo neonové osvětlení. Jack, stále ještě zadýchaný, se zvedl a následoval ji.

Hélène došla ke světlu, dosedla na zem a náhle zmizela. Jack zrychlil, aby ji zachytil. Zarazil se na okraji velmi strmého svahu. Z místa, kde stál, měl výhled na mnohem širší kolmý tunel, jehož dno se stáčelo až k jeho nohám. Tunel pokračoval dvěma řadami světel, která osvětlovala prostor chladnou bílou barvou a po obou stranách se ztrácela v dlouhém oblouku.

„Jak jste to udělala?“ zavolal dolů.

„Stačí se sklouznout. Je to snadné,“ povzbudila ho trochu Hélène.

„Fakt?“ zaváhal Jack a přistoupil k okraji.

Zakřivený svah mu připomněl jeho teenagerská léta, kdy se neohroženě spouštěl na skateboardu z vršku ramp. Dnes si však raději sedl na zadek a zvolil méně nebezpečnou verzi sáňkování. Odrazil se a znovu ho překvapil pocit lehkosti, na který si stále nemohl zvyknout. Lehce klouzal po hladkých bílých dlaždicích, které zdobily zeď, s onou zvláštní pomalostí, která jako by se týkala všeho, co padalo. Zastavil se kousek nad Hélène, kde byl svah mírnější. Zůstal sedět, stále ještě zadýchaný.

Bylo to poprvé, co Hélène skutečně uviděl. Její tvrdou tvář poznamenaly tmavé kruhy z únavy, zvýrazněné neonovým světlem dopadajícím ze země. Přesto se zdálo, že má hezké rysy.

„Dobrá! Tady už nehrozí, že spadnete. Alespoň prozatím.“

„Kde to jsme?“

„U vchodu do metra. Je to nejbezpečnější místo.“

„Ne, chci říct, co je to za místo, tohle město vzhůru nohama?“

Hélène na něj několik dlouhých vteřin mlčky hleděla, jako by přemýšlela, jestli tu otázku myslí vážně.

„To je New York!“ řekla věcně. „Jako fakt, ale z jaké planety jste přiletěl, Jacku?“

Jack zůstal potichu sedět jako ochromený, bez jakékoli reakce. Začal pohledem zkoumat nesmírnou hloubku tunelu a snažil se zachytit cokoli povědomého. Asi o dvacet metrů dál, v řadě neonových světel, trčela ze země dopravní značka. Na hnědém pozadí odhalovala bílá písmena v obráceném pořadí: *Chambers St.*

Vedle bylo vidět dvě světlejší, kruhově orámovaná písmena J a Z. Nebylo pochyb, že se nachází v přístupové chodbě mezi Chambers a City Hall.

Teď si Jack vzpomněl. Šel na newyorské finanční oddělení ohledně problému s daněmi. Musel dostat záchvat právě ve chvíli, kdy se vracel ke svému autu, které zaparkoval v podzemním parkovišti. Ke svému autu, které se zřítilo seshora ze země dolů na nebe. Jack se snažil ovládnout, ale nedokázal zadržet záplavu slz, která se mu valila z očí. Zahanbeně odvrátil hlavu, aby se vyhnul pohledu té neznámé ženy, a náhle ho opět zachvátilo chvění.

„Vy opravdu nevíte, co se od včerejška stalo?“ zeptala se Héléne o poznání mírnějším tónem.

„No, vlastně si toho moc nepamatuji.“

„Co se vám stalo?“

Jack mlčel a váhal, zda se má zmínit o své epilepsii.

„Máte pravdu,“ pokračovala Héléne, když marně čekala na odpověď, která nepřicházela. „Mně do toho nic není. Dobrá, tak poslouchejte! Teď už jste v bezpečí. Musím se vrátit hledat svého syna.“

„Romaina?“

„Ano.“

Héléne nemohla odtrhnout oči od Jacka, který se třásl v tiiché chodbě.

„*Et puis merde!*“ pronesla podruhé a rázným pohybem položila batoh před sebe na podlahu. Jack sledoval, jak se přehrabuje uvnitř a vytahuje zbrusu novou horskou bundu, stejnou, jako měla ona.

„Tumáte!“ řekla a podala mu ji, jako by se jí chtěla zbavit. „Schovávala jsem ji pro Romaina, možná je trochu malá. Je mu teprve patnáct.“

Při těch slovech Jack viděl, jak jí zmínka o synovi působí bolest, kterou se snaží co nejlépe zakrýt.

„Dojdu si pro další.“

Jack si navlékl goretexovou bundu a okamžitě pocítil její uklidňující teplo.

„To je od vás moc milé. Děkuji!“

Hélène vstala a hodila si batoh na záda.

„No, teď, když už nehrozí, že spadnete nebo umrznete, půjdu. Radila bych vám, abyste se držel co nejdál od povrchu, protože nevíme, co se od něj do zítřka odpoutá.“

Hélène zaváhala a pak se náhle otočila k odchodu. Vzdalovala se podél neonových světel, táhnoucích se v dlouhé zakřivené chodbě.

Jack znepokojeně sledoval, jak odchází.

„*Excusez-moi*,“ zavolal na ni Jack francouzsky s velmi silným newyorským přízvukem.

Hélène zpomalila krok, a nakonec se otočila.

„Co se stalo?“ zeptal se Jack.

„To kdybych věděla!“ odpověděla Hélène okamžitě a pokračovala v chůzi.

„Hélène?“

„Co?“ zeptala se a pokračovala v cestě.

„*Merci*.“

„*Il n'y a pas de quoi*,“ odvětila Francouzka a zmizela za zátačkou.

DEN 0

Nadmořská výška: -15 m

Teplota: 25 °C

Gravitace: $g = 9,81 \text{ N/kg}$

Profesor Pettit si spokojeně prohlížel svou práci. Uvnitř skleněného zvonu na centrálním stole jeho laboratoře se ve vzduchu vznášel tenisový míček. Popošel blíž a přitiskl ke sklu svůj hustý bílý plnovous, aby mohl lépe obdivovat výsledek svého dlouholetého výzkumu, plod své geniality. Přes silné sklo bylo vidět žlutou kouli, která se sama od sebe otáčela v pomalé vertikální rotaci.

Něco takového by ten namyšlený Mattis Magnusson a jeho laboratoř Omega nedokázali, pomyslel si pyšně v duchu. To on zvládl nemožné, on jediný ovládl gravitační interakci. Při této myšlence se profesor Pettit snažil potlačit pocit euforie, který ho přemáhal.

Vedle levitující koule se uvnitř ochranné kapsle z kovu a skla vznášely gravitony. Pettit chvíli pozoroval podivnou světélkující kapalinu, která vrhala své namodralé paprsky na lesklý povrch stolu. Když si uvědomil, jak málo gravitonů ke svému experimentu použil, začal snít o velkých věcech, kterých by mohl dosáhnout, kdyby jich měl pro svůj výzkum mnohem víc.

Ale tady mu zase stál v cestě Mattis. Tenhle mladý frajer byl jediný, kdo měl přístup k jednotce na výrobu gravitonů, a jemu dodával kapsle doslova po kapkách, aby brzdil jeho výzkum.

Po dnešní zkušenosti se však všechno změnilo. S takovým objemem nebylo pochyb, že Pettit převezme otěže Střediska z rukou Mattise a těch jeho vojáků. *A jim nezbude než slíbit věrnost a přiznat hořkou porážku!* těšil se v duchu.

„Zajímalo by mě, proč jí to tak dlouho trvá,“ bručel profesor Pettit netrpělivě a otočil se ke svým asistentům v bílých pláštích, kteří si mezi sebou povídali. „Neměli bychom přece jen začít?“ navrhl.

„To by nebylo zrovna fér vzhledem k roli, kterou slečna Kagamiová sehrála v našem objevu. Jistě tu bude každou chvíli,“ uzařel Philip, když tu se otevřely dveře.

Všeobecné „Ááá!“ zaznělo vstříc mladé Asiatce, která vstoupila s hromádkou papírových ručníků v ruce.

„Shino, drahá, pospěšte si trochu. Všichni na vás čekají!“ vyzval ji Pettit.

„Omlouvám se! Potkala jsem u automatu na kávu Marka Pittmana. Je hodně upovídaný,“ vysvětlovala nesměle profesorova asistentka.

Když Pettit uslyšel jméno jednoho z vědců z laboratoře Omega, ztuhl úzkostí.

„Neřekla jste mu o našem experimentu, že ne?“

„Jistěže ne, profesore, buďte klidný.“

„Dobrá tedy! Běžte rychle napravit svou nemotornost, ať si můžeme připít,“ dodal Pettit a snažil se zastřít svou poněkud přehnanou reakci.

Shino odešla utřít stůl okolo své téměř prázdné sklenky se šampaňským.

„Jsem tak nešikovná.“

„Rozlít šampaňské prý přináší štěstí,“ snažil se atmosféru odlehčit Philip.

„Dobrá! Ted, když už jsme všichni tady,“ začal Pettit, aniž by čekal, až bude Shino hotová, „bych vám všem chtěl na úvod co nejsrdečněji poděkovat za pozoruhodnou práci, kterou jste v posledních letech odvedli ve prospěch laboratoře Alfa. Vaše úsilí mi skutečně umožnilo uskutečnit životní sen fyzika. Po mém objevu gravitonu jste mi každý den pomáhali svými znalostmi, talentem a vytrvalostí, takže jsme dnes dosáhli poznatků, které navždy převrátí dějiny fundamentální fyziky. Newton a Einstein by se měli mít na pozoru!“

Při tomto posledním vtipu vycítil Pettit v publiku rozpaky a zmatek.

„Samozřejmě si dělám legraci!“ dodal. „Připíjím tedy na skvělý tým Alfa, který právě porazil laboratoř Omega profesora Mattise Magnussona.“

Všichni pozvedli sklenky za vítězného jásotu.

„Také bych rád pronesl přípitek,“ vstoupil do toho Philip.

„Ale já jsem ještě neskončil, Philipe,“ zabručel Pettit.

„Omlouvám se, profesore. Jen jsem chtěl vzdát zvláštní hold Shino.“

Všichni se otočili k mladé ženě, která stála trochu vpovzdálí. V rozpacích mírně sklonila hlavu a pousmála se.

„Na Shino, která pro úspěch tohoto experimentu udělala víc než kdokoli z nás, když objevila, jak přenést a stabilizovat gravitony v tomto malém tenisovém míčku. Na Shino!“

„Na Shino!“ opakoval profesor Pettit polohlasně spolu se svými asistenty, trochu rozmrzelý, že se mu ubírá na pozornosti.

Shino s úsměvem pozvedla svoji sklenku.

„To je od vás opravdu moc milé, ale je to především týmová práce,“ snažila se uvést věci na pravou míru a sklonila hlavu ještě o něco níž ke skleněnému zvonu.

Náhle její tvář potemněla. Znepokojeně přistoupila k tenisovému míčku.

„Profesore, podívejte!“ vykřikla Shino.

„Co je zase?“ zeptal se Pettit blahosklonně.

„Ten míček!“

„Co je s ním?“ otázal se podrážděně.

Pettit přistoupil ke stolu, zcela zaměstnaný řečí, kterou by rád dokončil. S hrůzou pozoroval, jak tenisový míček pomalu padá zpátky dovnitř skleněného zvonu.

Celý tým zneklidněl a snažil se pochopit tuto nevysvětlitelnou změnu. Kde udělali chybu? Mohlo něco narušit výsledek pokusu? Nebyla chyba vybrat si tenisový míček? Mohly být účinky gravitonu pouze chvilkové? Pettit se vmžiku cítil zahlcen horou otázek, které tento jev vyvolával.

„Vlastnosti gravitonu nemohou být v žádném případě časově omezeny,“ bouřil profesor. „Na to bychom přišli dřív. Problém musí být rozhodně jinde.“

Pettit byl zničený. V hloubi duše byl přesvědčen, že chybu udělala Shino. V duchu dospěl k závěru, že jí nikdy neměl tolik důvěřovat.

„Jsme si opravdu jistí, že nám Omega dodala gravitony spinu tři?“ zeptal se Philip.

„Víte dobře, že ano,“ opáčil Pettit, který se instinktivně otočil k modré kapalině plovoucí uvnitř kapsle.

Pak si všiml, že zatímco všichni ztráceli hlavu, jediná Shino zachovala klid a pokračuje v pozorování jevu. Míček pod skleněným krytem klesl až na kovový povrch stolu a začal se zplošťovat, jako by byl pod neviditelným tlakem.

„Co když jsme vyvolali změnu gravitace?“ zeptala se Shino. Po její otázce zavládlo všeobecné ticho.

„Jak to myslíš?“ zajímal se znepokojeně Philip.

„Souhlasím s profesorem. Víme s jistotou, že vlastnosti gravitonu se v průběhu času nemohou snižovat. Vyvíjejí se postupně, dokud se nestabilizují, a pak už se nemění. Takže se děje něco jiného. Ať o tom přemýšlím sebevíc, jediné vysvětlení, které odpovídá tomu, čeho jsme svědky, musí mít něco společného se změnou gravitace. Koneckonců nevíme, zda únik, byť malého množství gravitonů, nemůže způsobit řetězovou reakci.“

„Vaše teorie je směšná!“ ohradil se Pettit. „Utíkáme od našeho problému! Tak malé množství gravitonů by v žádném případě nemohlo ovlivnit gravitaci. To je absurdní!“

DEN 0

Nadmořská výška: 423 km

Teplota: 121 °C

Gravitace: $g = 5,75 \text{ N/kg}$

Nicole Blanchardová letěla v beztlákovém stavu k modulu, u něhož přistál *Dragon III*, a přemýšlela o posledních slovech velitele Scotta. Kdyby se nad tím alespoň trochu zamyslel, dokázal by připustit, že změny v atmosférických vrstvách mohou mít co do činění s opakovanými poruchami, které je postihly. *Ale klimatologie jde úplně mimo něj. Považuje za užitečnější poslat mě, abych si zahrála na vesmírnou hostitelku!* pomyslela si podrážděně.

Po třech měsících ve Scottově společnosti už Nicole tohohle zpátečnického machistického klimaskeptika opravdu nemohla vystát. S jeho svaly vpasovanými do triček s tak či onak vyvedenou americkou vlajkou ji nepřekvapilo, že tenhle stárnoucí krasavec vždycky volil republikány. Nemohla se dočkat, až za necelých čtyřia dvacet hodin opustí spolu s turisty stanici! Mezitím by ráda pochopila, co způsobuje ten obrovský nárůst kumulonimbů v troposféře. *Žádný mrak ještě nikdy nedosáhl takové výšky.* Obávala se, že tyto atmosférické poruchy zdrží její návrat na Zemi. Utěšovala se představou, že je doma ve Vancouveru před plápolajícím krbem, schoulená ve Williamově náruči, spolu s jejich dvěma dcerami, Kate a Lucy.

Nicole se zastavila před čtvercovými dveřmi přechodové komory, za nimiž už téměř tři hodiny čekali turisté, aby byla zajištěna dokonalá nepropustnost mezi jejich lodí a ISS. Popadla svůj digitální tablet, který měla připevněný k noze páskem na suchý zip, a zobrazila si na něm body postupu odpojení poklopu.

Jakmile byly dveře odemčené, posunula je podél kolejnice, dokud nezmizely ve stěně modulu. Nicole stále znovu žasla nad tím, jak snadné je v nulové gravitaci zvednout stopadesátikilogramovou kovovou hmotu jednou rukou.

Zatímco čekala na vyrovnání tlaku, přemýšlela o teorii vysvětlující změny jejich oběžné dráhy, kterou předložil Kim. Nedokázala pochopit, jak může tak strohý vědec jako on vážně pokládat za důvod náhlého výškového nárůstu pokles zemské gravitace. Navíc, ačkoli tvrdil, že je to jediná platná hypotéza, sám připouštěl, že se mu zdá nemožná.

Nicole cítila, jak v ní sílí úzkost při představě, že se ISS vzdaluje do vesmíru. *Ať už gravitace slábne, nebo ne, budeme muset najít způsob, jak se znovu přiblížit k Zemi.* Snažila se uklidnit představou, že vše možná ještě vysvětlí prostá technická závada na přístrojích.

Tlak mezi ISS a *Dragonem* byl nyní vyrovnaný a Nicole se konečně podařilo odemknout malý kruhový poklop, který umožňoval přístup ke stanici.

Sotva se otevřel, protlačila se do přechodové komory mladá žena kolem třicítky s fotoaparátem v ruce.

„Vítejte na Mezinárodní vesmírné stanici,“ začala Nicole bodrým tónem.

„Ano, dobrý den, to je milé. Jsem Scarlett Priceová, režisérka. Kde jsou ostatní? Vy jste velitelka?“

„Ne tak úplně. Jsem klimatoložka, major Scott se nemohl uvolnit, tak jsem...“

„Cože? Ale co můj plán? Měli by tu být všichni, tleskat a tak. Lidi z NASA mě ujistili, že budu mít spolupráci celé posádky.“

Nicole nevěřícně zírala na krátkovlasou, chlapeckou ženu, šokovaná nestydatostí téhle režisérky, která si zjevně myslela, že je na jedné z televizních obrazovek. Vzala to však s nadhledem a uchýlila se za přísný protokol.

„No, to se uvidí později! Já se potom přizpůsobím,“ uzavřela Scarlett.

Režisérka namířila objektiv na přechodovou komoru a požádala Nicole, aby trochu ustoupila a vytvořila v jejím poli popředí. Klimatoložka jí bez mrknutí oka vyhověla.

„Hlavně se nedívejte do kamery. Neexistuje, jasný?“

„Žádný problém,“ odpověděla Nicole chladně.

„V pořádku, Kenny, jsem na místě!“ vykřikla Scarlett. „Můžeš začít. Vy ostatní jděte hned za ní. Musí to mít dynamiku.“

V kruhovém otvoru se objevila usměvavá tvář kapitána Kena Gordona.

Nicole si vzpomněla, že stejný okouzlující úsměv viděla na obálce jednoho z těch časopisů, které oslavují chlapeckou mužnost, po níž prý všechny ženy blázní.

S lahví Moët & Chandon v ruce vzlétl kapitán Gordon přímo k ní a bez váhání ji vřele objal, na což Nicole odpověděla nesmělým poplácáním po jeho svalnatých zádech.

„Vítejte na Mezinárodní vesmírné stanici,“ řekla Nicole, trochu v rozpacích z přílišného tělesného kontaktu. „Jsem Nicole Blanchardová. To já se s vámi vracím.“

„Moc vám děkuji, Nicole. Těšíme se, že budeme trávit příštích čtyřiašedeset hodin ve vaší společnosti. SpaceX a já jsme rádi, že můžeme oslavit desátou vyhlídkovou cestu na palubě ISS.“

Ken Gordon ukázal láhev šampaňského na kameru, pak ji předal Nicole a vzdálil se.

Kapitána pak půvabně vystřídala žena indického původu. Nicole Maryam Rahmaniovou znala. Také ji viděla i na titulních stranách časopisů jako *Forbes* nebo *The Economist*. Tato nadaná fyzička zbohatla v soukromém sektoru, což pro Nicole představovalo určitou formu zrady.

Okouzlující Indka k ní natáhla ruku, kterou Nicole váhavě přijala.

„Maryam Rahmaniová, těší mě.“

„Nicole...“

„Blanchardová,“ dodala Maryam nadšeně. „Dobře vás znám, tedy vaši práci. Čtu všechno, co publikujete. Je mi ctí. Doufám, že budeme mít příležitost promluvit si o vašem výzkumu.“

„Ehm, ano, samozřejmě,“ odpověděla Nicole, zaskočená touto nečekanou vstřícností, za níž tušila formální zdvořilost, předem domluvenou pro potřeby natáčení.

Po setkání se dvěma nesmírně přitažlivými lidmi Nicole zrazila ošklivost posledního člena posádky; neduživého mladého Asiata s širokou trojúhelníkovitou hlavou, ověncenou černými vlasy, které měl nad odstávajícíma ušima zastřižnuté „podle hrnce“. Nicole těžko odhadovala jeho věk, ale nevypadal na víc než na patnáct.

„Vy musíte být Liang Zeng?“ zeptala se Nicole mladíka, který k ní letěl s pěstí napřed.

„To je skvělé, já letím. Jako bych přistál na *map*,“ volal nadšeně Liang.

Nicole netušila, o čem mladík mluví, a rozhodla se nevěnovat mu pozornost.

„Vítejte na Mezinárodní vesmírné stanici,“ pozdravila ho Nicole a sledovala, jak kolem ní bez povšimnutí prolouvá.

„A... stříh!“ křikla Scarlett.

„Proboha, co je to za zápach?“ ozval se Ken Gordon. „Smrdí to tu jako staré odpadky. Je to jako dech mé babičky!“ odfrknul.

„To mi povídej,“ rozchechtala se lacině Scarlett. „To je teda hnus.“

„Náš systém recyklace vzduchu nám umožňuje přežít ve vesmíru,“ odsekla Nicole, rozhořčená takovou dětinskostí. „Na stanici jsme v uzavřeném okruhu. Nemůžeme otevřít okna a vyvětrat, víte?“

„Promiňte, Nicole,“ omlouval se kapitán. „Byli jsme tu zavřeni tak dlouho, potřebujeme si trochu odpočinout. Velitel Scott tady není?“

„Je mi líto. Velitel se musel sejít s posádkou, aby se pokusil pochopit důvody vašeho katastrofálního dokování,“ opáčila Nicole s jistým pomstychtivým potěšením.

„Ale to nic nebylo,“ přerušila ji Scarlett. „Nebudeme přece dělat vědu z lehce rock'n'rollového přiletu, ne? Navíc je to skvělý prodejní tah. Dodává trochu napětí.“

„Problém je trochu složitější,“ odpověděla Nicole.

„Mimochodem, zatím nemám svou uvítací sekvenci,“ trvala na svém Scarlett. „To je nepřijatelné! Potřebuji k tomu všechny, jinak to nebude k ničemu.“

„Můžeme to sehrát později,“ navrhla Maryam. „Přece nedeme rušit posádku, když má práci.“

„Ne, musíme zůstat ve *flow*. Půjdu si to vyřídit se Scottem, aby bylo všechno i nadále jasné.“

„Velitel bude z vašich stížností nadšený,“ podotkla ironicky Nicole.

„Je to tudy?“ zeptala se Scarlett a ukázala směrem k zadní části modulu.

„Samozřejmě,“ odpověděla Nicole sarkasticky. „Posádka je v modulu *Kibó*.“

„V pořádku, já to najdu,“ řekla Scarlett.

„Počkej na mě!“ zavolal Ken. „Jdu s tebou.“

Nicole zděšeně sledovala, jak se kapitán vzdaluje. Liang se vrhnul za ním, přičemž vydával ústy zvuk jaderného pohonu.

„Musíte Scarlett omluvit,“ začala Maryam po trapném tichu. „Je do toho tak zapálená. Bere si tohle natáčení až příliš k srdci, jako by na něm závisel její život. Někdy je trochu netaktní.“

„Očividně!“

„Chci, abyste věděla, že plně chápu, že na ISS máte na starosti důležitější věci než vesmírné turisty. Přesto doufám, že nás stanici provedete. Chci vědět všechno, hlavně o vašem výzkumu atmosférických vrstev.“

„To je od vás velmi milé, ale nebudu mít čas,“ odpověděla Nicole chladně. „Musím se připravit na návrat na Zemi a také pomoci pochopit anomálie, s nimiž se na ISS potýkáme.“

Nicole sledovala, jak Scarlett zahнула doleva a zmizela na konci modulu. Pomyslela si, že konfrontace se Scottem bude pravděpodobně živá. Ale koneckonců to on byl velitel. Bylo na něm, jak se s celou situací vypořádá.

„Jaké anomálie?“ zeptala se Maryam.

„Opravdu nemám oprávnění se s vámi o tyto informace dělit.“

„Není to kvůli našemu dokování, že ne?“

„Ne, to je ta nejmenší starost. Tak pojďme! Pokusíme se vyhnout krveprolití.“

DEN 1**Nadmořská výška: -15 m****Teplota: 16,8 °C****Gravitace: $g = -2,81 \text{ N/kg}$**

Jack seděl na zemi na bílých dlaždicích dlouhého vstupního tunelu do metra a s hlavou mezi koleny sledoval, jak mu k nohám stéká v malých pramíncích špinavá voda. V prostoru kolem něj se pochmurně ozývalo dunění Země.

Snažil se posbírat střípky své selhávající paměti, v níž se mu mísily šílené obrazy toho, co právě zažil: mrakodrapy padající do mraků, plameny, vzdalující se parkoviště, nesmírná prázdnota. *Co se mohlo stát?*

Jeho tělo se pomalu zahřívalo v teplé bundě, kterou mu dala ta francouzská horolezkyně Hélène, jež mu zachránila život. Po ledových poryvech venku si Jack užíval konejšivé teplo newyorského léta, které zůstalo dočasně uvězněné ve vlažných a bezpečných útrobách Země. V tomto světě naruby, kde jako by zmizelo všechno, co znal, se dokonce i obvykle nepříjemný zápach metra proměnil ve známý a uklidňující záchytný bod.

Kam odeče všechna tahle voda? ptal se Jack sám sebe a představoval si, jak se potůček před ním klikatí puklinami a chodbami a nakonec se v nekonečném pádu řítí do prázdna.

„Jak dobrý jste v lezení?“

Jack zvedl hlavu. Nad ním stála Hélène. Chvilí mu trvalo, než odpověděl.

„Horko těžko zvládnou V5, proč?“

„To znamená co? 6B nebo 6C? To není tak špatné. Poslyšte, jsem ochotná podniknout kus cesty s vámi a naučit vás, jak se

pokusit vyvážnout z tohohle blázince, a vy mi za to pomůžete najít Romaina. Co vy na to?“

Jack pozoroval, jak si ho Hélène měří tvrdým pohledem. Věděl, že ona je pravděpodobně jeho jedinou šancí na přežití v tomto světě, který už neznal. *Ale má vůbec smysl žít v takové noční můře?*

„Jdeme?“ zeptala se Hélène a znělo to víc jako naléhání než jako návrh.

Po vteřině váhání se Jack chytil ruky, kterou k němu Francouzka napřáhla, aby mu pomohla vstát. Znovu ho překvapilo, jak rychle se ocitl na nohou: doslova ho to vymrštilo k tělu mladé ženy.

Už podruhé se ocitl v těsné blízkosti této tváře, která si ho upřeně měřila, aniž by jakkoli couvla.

„Promiňte,“ omluvil se Jack a poupravil tuto nedobrovolnou blízkost na vhodný odstup.

„Po pár hodinách si na to zvyknete, uvidíte. Budete muset trochu ubrat plyn, ale výhodou je, že teď už budete moci vylézt na 8C,“ uzavřela Hélène a energicky se vydala do tunelu.

„Kam to vlastně jdeme?“

„Začneme v obchodě. Pravidelně se tam vracím, abych zjistila, jestli se tam nevrátil i Romain. Využijeme příležitosti a najdeme bundu, která vám padne.“

Jack téměř běžel, aby Hélène dohnal.

„Tam jste ho ztratila?“

„Raději bych o tom nemluvila.“

„Víte, abych vám mohl pomoci, potřeboval bych o něm vědět trochu víc. Máte třeba nějakou fotku?“

Hélène se trochu podrážděně odmlčela a pak vytáhla z kapsy bundy mobilní telefon.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ mumlala si pro sebe. „A nemyslete si, že z něj budete moct někomu zavolat,“ dodala a zapnula telefon. „Od začátku tu není žádná síť. Jediné, k čemu ho teď používám, je poslouchání hudby nebo prohlížení fotek; tedy, dokud je nabitý.“

Hélène rychle prolétla aplikace na svém smartphonu a pak mu ho podržela před očima. Byla to selfie jí a Romaina na vrcholu hory zalité sluncem za krásného letního dne. Hélène měla tak rozzářenou tvář, že Jackovi trvalo několik vteřin, než ji poznal. Z jejích divokých mladistvých rysů vyzářovalo štěstí, které kontrastovalo s mnohem smíšenějším výrazem jeho syna, který vypadal, že se spíš podřizuje povinnosti, než že by byl skutečně vděčný za chvíle, které spolu sdíleli.

„Od té doby trochu vyrostl. Tahle fotka je z loňska,“ vysvětlila Hélène, vypnula telefon, uklidila ho a pokračovala v chůzi. „Měří asi metr sedmdesát pět. Na sobě měl bílé surfařské tričko s nějakou vlnou nebo horou, nebo obojím.“

„Quicksilver?“

Hélène se otočila k Jackovi s otázkou v očích.

„Tak trochu surfuju,“ vysvětlil.

Ze země jim pod nohama probleskovalo neonové světlo a přerušovaně ozařovalo Hélèninu tvář. Její rysy přecházely ze stínu do světla v rytmu ženina odhodlaného kroku a cvakání karabinek na batohu. Jack si skutečně jen těžko propojoval ženu v šortkách a přiléhavém tričku na fotografii s tou, která kráčela vedle něj. Pak si uvědomil, že osvětlení v tunelu stále funguje. Jen další anomálie v tomto nesmyslném světě.

„To vždycky chodíte tak rychle?“ zeptal se.

„Promiňte! To je zvyk,“ řekla Hélène a mírně zpomalila.

„Běháte?“

„Jsem horská průvodkyně. Organizuji výpravy.“

„Uprostřed New Yorku?“

Při tomto novém pokusu o odlehčení nálady se Hélène konečně usmála.

„Vybavila jsem se, když jsem viděla, co se děje. Teplota od začátku neustále klesá a čelíme prázdnotě, která se nám pravidelně otevírá pod nohama. Tak trochu jako v horách. Jsem typ, který myslí dopředu. A co vy? Čím se živíte kromě surfování a horolezení?“

„Jsem učitel fyziky.“

Hélène se zarazila a postavila se k němu čelem.

„Jste vědec?“

Jack, překvapený její poněkud agresivní reakcí, cítil v jejích půvabných ústech všechny negativní konotace slova *vědec*.

„No, učím na střední škole,“ snažil se ospravedlnit. „Nejsem vědec, jestli myslíte tohle. Učím fyziku mladé lidi, jako třeba Romaina.“

Hélène pokračovala v chůzi, aniž by odpověděla. Zavládl mezi nimi nový chlad. Tak došli na konec chodby.

„Jestli se vyznáte ve fyzice, dokážete mi vysvětlit tohle kataklyzma?“

„Je mi líto, ale o tom, co se stalo, toho vím mnohem méně než vy.“

„Neptám se vás na to, co se stalo. Já to vím, věřte mi! Ale z vědeckého hlediska snad máte nějakou teorii, ne?“ zeptala se Hélène trochu nervózně.

Jack nevěděl, co na to říct. Héléniny reakce byly tak nepředvídatelné.

„Řekněme, že je tu bezpochyby problém s gravitací, a gravitace je jednou z oblastí základní fyziky. Ale mám-li vám podat vysvětlení... žádné nemám. Je to nepochopitelné. Kdybyste mi popsala, co se stalo, jak se to stalo, možná bych našel počátek logiky toho všeho.“

„Později!“ odsekla Hélène.

Zastavila se a odložila tašku před ceduli připevněnou k podlaze. Jack sklonil hlavu, aby si přečetl, co na ní stojí: *Chambers St.*

„Blížíme se ke shromaždišti,“ vysvětlila Hélène.

Popadla cepín a vydala se do temného průchodu před Jackem. Jejich klikatou cestu úzkou chodbou lemovaly četné elektrické kabely, vypadlé ze žlábků. Jack se snažil nevymknout si kotník na kusech izolace, které se mu válely pod nohama. Náhle na něj zaútočil odporný zápach, který zaplavil stísněnou chodbu. Do nosních dírek mu pronikl nesnesitelný závan splašků, moči a exkrementů smíšený dohromady. Pocítil prudkou nevolnost a přitiskl si ruku před pusou.

„Na to si člověk nikdy nezvykne,“ řekla Hélène.

V dálce Jack zaslechl nejasné zvuky lidské přítomnosti. Znepokojoval ho Hélénin postoj, který se s tím, jak se blížili ke konci chodby, stával čím dál napjatější.

Jack překročil potemnělou signalizační ceduli, která mu překázela v cestě, a Hélène dohnal. Ta se zastavila; před nimi se rozprostírala stanice metra Chambers Street.

Zde, v přeplněném prostoru, byl zápach nejsilnější. Pod nástupišti a kolejnicemi, které jim visely nad hlavou, se tísnily v relativním tichu, přerušovaném chorobným kašláním, tichým sténáním a vzdechy, skupinky špinavých přeživších. Jack měl dojem, že se ocitl uprostřed obrovského oddělení válečného lazaretu, což ještě umocňovalo dunění vycházející z podlahy, připomínající otřesy při bombardování. Na přeživší, kteří leželi nebo seděli na podlaze, kapala ze stropu voda. Každý se snažil chránit tím, co měl po ruce, ale jen málokomu se podařilo uniknout vlhku, které pronikalo vším.

„Dobrá, takže pravidlo číslo jedna: nikomu nevěřte,“ varovala Hélène. „Budeme muset projít, abychom se dostali do tunelu metra na druhém konci stanice. Hlavně se držte blízko mě. Nezastavujeme, ať se děje, co se děje, ať vám říká, kdo chce, co chce.“

„Nemůže být Romain mezi těmihle lidmi?“

„Už jsem ho tu hledala, není důvod, abychom se zdržovali.“

Hélène se vydala do stanice. Začala překračovat netečné lidské masy.

V tomhle apokalyptickém světě, kde mohlo nebezpečí číhat všude, si Jack připadal stále křehčí. S úzkostí sledoval špinavé a sklíčené tváře okolo. Ženy, muži, děti, staří lidé – všichni, kdo zbyli z newyorské populace – se tísnili v tomto ponurém, morovém sklepení pod bledým neonovým osvětlením, které jim dodávalo vzezření živých mrtvol.

Několik lidí je prosilo o pomoc, jiní se jich ptali, zda jsou záchranáři, další zajímalo, kam jdou. Jack šel dál, aniž by odpovídal, přesně jak mu Hélène přikázala.